

Hadnagy József

Égi vőlegény

Fehér fátyolról álmodnak a fák,
esküvőről az égi vőlegénnyel
fehér napok és fehér éjszakák
sátraiban a lakodalmi néppel.

Esküvőről három hónapon át,
mint hold- és csillagveretes mesékben,
piros rózsával a fagy oszlopán,
fehér szegfűvel csönd-hegedűs térben.

De eljön-e, sóhajtanak a fák,
sóhajuk, mint vágyakozásuk, fehér,
szelek jönnek, szájukon babonák,
az égen átszaladt egy nagy füst-egér...

Persze hogy eljön, hogyne jönne el,
ha nem a megálmodott fehér lovon,
eljön sárosan, csuromvizesen,
mondják, hogy már száll alá az Alpokon.

A van alakváltozása

A van vízcsepp az üvegen,
hamar párolog,
s lesz harsány foltja
annak, ami volt,
önmagaddal szennyezett
hiány...

Kritikus tömeg

Könnyű kimondani az igazságot
gazokkal szemben. Ha félsz,
akkor is kimondod: magadban.

A víz föld alatt is víz.
Nem gyönyörködtet,
nem sodor, nem ringat,
de van mélye.

Akik ismerik az igazságot,
és félnek, kutat ásnak
a hallgatás pusztájában,
szomjan halnak, ha nem teszik...

A közös hallgatás hatalmas erő,
gyújtószikrája csak a kiáltás,
kritikus tömege a zsigerekben
világokat robbant halomra.

Ádámtól Jézusig
és onnan tovább
mély hallgatásba hajlott
emberek, népek
hordják küszöbünkre
a történelem porát.

Borcimborák

*Kérdezi a pincérnő: hány poharat kérek,
és milyen legyen a pohár?*

Legyen harangszájú,
talpas, toronylábú
kristályüveg,
harangozzon, ha üres,
harangozzon, ha teli,
és egyet, bogaram,
a cimborám és jómagam
egy pohárból iszunk,
amennyit én, annyit ő,
nem beszélünk,
csak nézzük egymást,
amit gondolok,
azt gondolja ő...
Ásó, kapa, temető...

Ösvényt hasítani

Átöltöznek a fák,
ékesebbnél ékesebb ruhában
tündökölnék a negyed avarmintás
szőnyegen az időbe dermedt
tömbházak között. Nézem őket,
ezt a színpompás ragyogást — jóstükör,
ami semmi újat nem mutat.
Mint őrült sámán, teleagatnám
magam levelekkel, védjék
lábam, törzsem, szívem,
arcom, fejem,
s repülnék egy nagyot
a közelgő ködös napok fölött,
könnyű ösvényt hasítani
az eget-földet zöld
lángba borító fenyőig
és onnan ó és új
petárda-boltíves táncos kapujáig...

Közel Istenhez

...Akkoriban közel álltam Istenhez,
közel, mint hegy az éghez,
csillag a csillaghoz,
s abban a messzeségben
hús-vér magamtól azt kívántam,
egyszer legalább
hordozzam minden fájdalom súlyát,
beavatott csak úgy leszek,
csak úgy repülhetem át a távolságot
ember és ember között...

Tenger áztatja a ragasztott
tollakat, nehéz vagyok,
ablaküvegre fröccsent vízcsepp.

Huber András

Halpástétom

Körülnézett a szobában: minden rendben. Befejezte a takarítást, megpihenhet. A könyveit míg egyenként megtörölte, ráment a délelőtti. Hihetetlen, mennyi por gyűl össze, holott rendszeresen forgatja őket. Az olvasáshoz sosem lesz hűtlen! Meg is írta nemrég a fiának, lám, miközben a vele egyidős vén nyomdászok, egykori kollégái a kocsmákat bújják vagy a televízió előtt bóbiskolnak, addig ő a könyvek lapjain keres magának maradandó élményt. Jani azonban nem reagált erre, ami — vallja be, ne vallja? — szíven ütötte. Mivel a fián kívül nincs más hozzátartozója, elhunyt után mi lesz ezzel a sok könyvvel? Antikvárius kezére kerül vagy a szemétkébe? Habent sua fata libelli, bizony különös némelykor a könyvek sorsa...

A szekrényen álló fényképhez cammogott, nézegette Helgát. Jóllehet a leány idegen föld szülötte, mégis beszél magyarul, sőt ír és olvas. A fényképen keze írása: „Apusnak, szeretettel”... Hátha ő majd becsben tartja a polcokon sorakozó hatalmas szellemi örökséget. Janinak nincs ideje olvasásra, nem is lesz, egy nemzetközi számítógép-gyártó alkalmazottja, s az élete hajsza, márpedig a betűkhöz nyugalom és csönd kell. Ahány könyv, annyi szelete a létnek!... És Helga? Nagyszülei még a háború végén sodródtak itthonról nyugatra, az anyanyelvüket viszont mindvégig megőrizték — ez jó jel —, sőt, tovább is adták. Unokájuk szép leány, egy kicsit molett, talál Janihoz, aki szintén testes. Legyen szerencsés a házasságuk! Megtelefonálták, ha nem vesztegelnek sokat a határon, alkonyat előtt már megérkeznek, s miután kirakódnak a hotelben, azonnal hozzá sietnek. Azonban miért mennek szállodába? Ezen újra eltöprengett, a fejét csóválta. A szülői ház — két szoba, konyha — talán kevés számukra? Kissé görnyedten, a fáradtságtól félig lehunyt szemmel figyelte Helga mosolygós arcképét, majd amikor észrevette a lány szeme alatt a kialvatlanság megbúvó sűrű karikáit, a homloka kisimult: hát persze, a jegyesek nemigen töltik pihenéssel az éjszakákat...

A konyhában is minden fénylett. A tányérok, poharak előkészítve, a hűtőszekrény feltöltve étellel. Szinte egész nyugdíját elköltötte az üzletekben, de nem számít, a fiát öt éve nem látta. Számottevő idő ez egy halandó életében, különösen, ha az már vénember. Szegény Kató most lelkendezne, ha Janit karjába ölelhetné, Kharón azonban még senkivel nem evezett vissza a túlpartról...

Emlékei közeledtek, tépett felhők. Janika rövidnadrágos. Kató a gyalogjárón fekszik, véres. Virágok. Az idő három nap alatt rettenetesen felgyorsult. Janika immár pantallóban áll az anyja temetésén. Gyertyák. Aztán újra Kató hangja, a
